

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р 150/2025
25.06.2025.године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Филип Софијанић, адвокат из ..., против туженог „Електродистрибуција Србије“ д.о.о. Београд - Огранак „Електродистрибуција Зајечар“, ради отклањања извора опасности, одлучујући о захтеву за одређивање другог стварно надлежног суда, у седници одржаној 25.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ захтев Основног суда у Зајечару за делегацију надлежности у предмету тог суда П 441/2025.

Образложење

Основни суд у Зајечару је актом П 441/2025 од 12.05.2025. године поднео захтев за делегацију другог стварно надлежног суда, у парници у којој тужилац, са пребивалиштем на територији Општине Неготин у односу на тужену „Електродистрибуцију“ тражи чинидбу – замену постојећег дрвеног стуба електромреже који се налази на непокретности тужиоца на катастарској парцели бр. ... КО ..., ... У захтеву се наводи да је тужбом предложено извођење доказа вештачењем, које треба обавити на територији надлежности Основног суда у Неготину где се налази непокретност, па како је и пребивалиште тужиоца на територији надлежности тог суда, становишта је да ће се поступак лакше и економичније спровести пред Основним судом у Неготину.

Одлучујући о захтеву за одређивање другог стварно надлежног суда на основу члана 62. став 7. у вези става 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да захтев није основан.

Одредбом члана 62. став 1. ЗПП прописано је да надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће се тако лакше спровести поступак или ако за то постоје други оправдани разлози. Према ставу 7. тог члана, о захтеву надлежног суда првог степена из става 1. овог члана, одлучује веће највишег суда одређене врсте.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије прописано је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Имајући у виду наведене одредбе закона и Устава, наводе из захтева за делегацију надлежности, као и садржину достављених списа, Врховни суд налази да нису испуњени услови за делегацију другог стварно надлежног суда, прописани чланом 62. став 1. ЗПП.

Тужбом се тражи чинидба у смислу члана 156. став 1. Закона о облигационим односима. Тужба је поднета суду посебне месне надлежности према подручју огранка туженог у смислу члана 54. ЗПП. Према вредности предмета спора означеној у тужби од 50.000,00 динара (члан 33. став 2. ЗПП), поступак треба спровести по правилима о споровима мале вредности у смислу одредби члана 468. став 1. и 4. ЗПП, који је по закону дефинисан као сумарни поступак, па по оцени Врховног суда нема околности које би водиле закључку да би се поступак лакше спровео пред Основним судом у Неготину, нити за делегацију постоје други оправдани разлози.

Из наведених разлога, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић